

VISA RÅD FRÅN EN ENKEL DAM

Utsmyckning i Hagebyparken

Hur det började:

Våren 2009 kontaktade Lars-Ove Östensson mig angående en av mina målningar han sett på min hemsida. Det gällde en utsmyckning av ett nytt äldreboende.

Senare visade det sig att den vägg som var avsedd för utsmyckningen var alltför liten för min stora målning. Därför besökte Lars-Ove min ateljé och valde i stället två mindre målningar. Den större av dem finns nu i äldreboendets personalmatsal.

Vid sitt besök såg Lars-Ove mina skulpturer, men uttryckte sig varken si eller så om dessa. Men i maj i år ringde han åter för att säga att personalen verkligen uppskattade mina målningar, vilket förstås glädde mig mycket. Därefter berättade han att en ny skulptur skulle placeras nära en lekplats i Hagebyparken som nu håller på att restaureras. Tydligt hade mina skulpturer som Lars-Ove sett vid sitt besök, givit honom tanken att mitt sätt att arbeta, just den fantasifulla kontakten mellan djur och människa, kunde passa väl. Han undrade om jag ville skissa på en skulptur som skulle stå nära en lekpark och locka till lek och sätta fart på fantasin.

När jag funderat en del över förslaget, kom jag att tänka på en märklig dröm jag haft för några år sedan. I drömmen sitter jag på en bänk, lite undrande. Intill mig sitter en stor myrslokshona. Hon har lagt sin stora, pälsiga arm runt mina axlar, är lugn och skyddande på något sätt. Inget mer än detta, vi bara satt där.

Jag började nu åter tänka på min dröm och satte igång att skissa. Jag lånade böcker som t.ex. Jordens Djur osv, där jag kunde studera olika sorters myrslokar. Alla har de vackra, små snälla ögon, en liten, liten mun, kraftiga armar och labbar med långa klor. Och så svansen, som ser olika ut för varje art. Eftersom jag ofta markerar svansen i mina skulpturer, valde jag trädmyrsloken, tamanduan, som förebild. Den har en lång päslös svans som den använder när den klättrar. Men en trogen efterbildning av tamanduan blir det förstås inte, mera en kombination av naturtrogenhet och min egen känsla och fantasi.

FÖRSTA SKISSEN

UNGEFÄR SÅ HÄR
JAG TECKNAR, OCH
SENNARE SKULPTERAR,
SOM EN SYMBOLISK MARKERING,
EN ANTYDAN TILL BRÖST.
EN MYRSLOUS HORMON, KANSKE.

MARIATINE ARMBÄCK

JÄTTEMYRSLOK

MARIANNE ARTHAËL

JÄTTEMYRSLOK ÄR DEN MAN
MEST SER FRANTFÖRSIG NÄR
MAN HÖR ORDET MYRSLOK,
DEN LÅNGA PÄLSSVANSETT
OCH DET MYCKET SMALTA,
LÅNGA HUVUDET.

MEN I MIN DRÖM SATT JAG FÖRSTÅS
INTE INTILL EN SPECIELL ART AV
MYRSLOKAR. I ALLA FALL VAR
HON STÖRRE ÄN JAG OCH INGAV
EN KÄNSLA AV SKYDD. EN
LÅNGSVANS VAR VIKTIG I
SAMMANHANGET. HUVUDET
SKULLE VARA LITE KRAFTIGARE
ÄN JÄTTEMYRSLOKENS HUVUD.
DÄRFÖR BLEV MIN FÖREBILD
TRÄDMYRSLOKEN -
TAMANDUAN.

NÄR JAG BÖRJAR ARBETA
MED EN SKULTUR, OCH FÖR DEN
DELEN OCKSÅ MED EN MÅLNING,
HAR JAG BARA EN SCHEMATISK INRE
BILD AV HUR DEN KOMMER ATT
TE SIG NÄR JAG KAN "SLÄPPA DEN."

HUR MYRSLOKENS SVANS SKULLE
SLINGRA SIG OCH KVINNANS HÅR
FLYTA SAMMAN MED MYRSLOKENS
PÅLS, TILL EXEMPEL, VAR NÅGOT SOM
KOM TILL UNDER ARBETETS GÅNG.
DETSAMMA GÄLLER DET SÄTT SOM
MYRSLOKENS LÅNGA ARM HÅLLER
RUNT KVINNANS RYGG OCH ARM
OCH FIGURERNAS KROPPSHÅLLNING,
HUR DE LYSSTANDE OCH ÖMSINT
LUTAR SIG MOT VARANDRA.

HUR SVANSEN LIKSOM SAMLAR
DE TVÅ VARELSERNA MOT EN
MITTPUNKT ÄR SÅDANT SOM
INTUITIVT OCH OMEDELVETET
LÅNGSAMT VÄXER FRAM,
TILLS MIN INRE KÄNSLA SÄGER:
—NU STÄMMER DET.

MARIANNE ARMBÄCK

Min ide är att låta vänstra sidan av skulpturen
 sluta av till en vanlig parkbänk genom att jag gör
 en fördjupning så att bänken kan "passas in" och
 "gå i ett" med skulpturen. Armstödet på vänster sida
 avlägsnas och de som sitter på bänken kan luta sig
 mot pyrsloken och barn kan sätta sig i
 figurernas knä,

DÄRFÖR →

INGÅR I MITT FÖRSLAG
EN UPPVÄRMNINGSAFORDNING
SÅ ATT SKULPTUREN ÄR
LITE VARM ÄVEN UNDER
VINTERHALVÅRET
UNDER SOMMARHALVÅRET BÖR
UPPVÄRMNINGEN STÄNGAS AV.

NÄR DET GÄLLER PATINERING
ÄR MITT FÖRSLAG BRONS MED
SVARTA SCHATTERINGAR

MARIANNE ARNBÄCK

VISA RÅD FRÅN EN ENKEL DAM
MARIAHNE ARNBÄCK

Termitstackarna är ofta hårda som cement på ytan, varför myrslöken är helt beroende av sina enormt kraftiga klor på framtassarna, för att bryta upp stackens yttervägg. Först därefter kan myrslöken slunga in sin tunga i stackens inandömen för att fånga termiterna.

När jättemyrslöken försvarar sig mot ett större rovdjur reser den sig på bakbenen, omfamnar motståndaren och tillfogar den fruktansvärda sår med sina framklor. (Övre bilden.)

Endast en unge föds per gång, vilken sedan bärs omkring på moderns rygg tills den är flera månader gammal.

Utbredning för myrslökarna:

1. Jättemyrslök (*Myrmecophaga tridactyla*).
2. Mexikansk trädmyrslök (*Tamandua mexicana*) och långsvansad trädmyrslök (*T. tetradactyla*).
3. Dvärgmyrslök (*Cyclopes didactylus*).

TAMANDUA

Trädmyrslökarna är huvudsakligen trädlevande, och har en gripevans. Liksom sin större släkting, reser sig även trädmyrslökarna upp på bakbenen, när de angrips av en fiende, och försvarar sig med framtassarnas klor.

Dvärgmyrslöken (*Cyclopes didactylus*) lever helt uppe i träden och har liksom trädmyrslökarna en svans med gripförmåga. Pälssens är mycket mjuk och len.

Jättemyrslöken och övriga tandfästiga djur är utmärkte simmare, som utan svårigheter korsar de stora sydamerikanska floderna.

